

«ВЕДАННЕ ГІСТОРЫІ, РАЗУМЕННЕ ФІЛАСОФІІ РОДНАЙ КУЛЬТУРЫ — НАШ НАЦЫЯНАЛЬНЫ ЗДАБЫТАК»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.)

Кіраўнік дзяржавы сканцэнтраваў увагу прысутных на тое, што на гэтай благаславёнай зямлі б'е вытокам чыстай вады Трафімава крыніца. «Мы, александрыйцы, верым у яе чудадзейную сілу, — сказаў Прэзідэнт. — У гады Вялікай Айчыннай вайны маці і жонкі акраплялі вадой з гэтай крыніцы мужчын, якія ішлі на фронт. Няма найлепшай абароны, чым любоў да роднай зямлі і вера ў яе сілу. Гэту традыцыю мы перадаём сваім дзецям, шчодро дзелімся са сваімі сябрамі. Мы знайшлі тое, што тысячы гадоў шукалі продкі, спазналі праўдзвы сэнс жыцця».

Аляксандр Лукашэнка падкрэсліў, што беларускія міралюбнасць, імкненне да сяброўства, павага традыцый розных культур і ёсць тая самая папараць-кветка з закардыраванай у ёй таямнічай міру. «Міру ва ўсіх яго сэнсах, — канкрэтызаваў кіраўнік дзяржавы. — А сілы гасціннай Александрыйскай зямлі і вады з Трафімавай крыніцы хопіць на ўсіх».

«САМАЕ СКЛАДАНАЕ — АПРАЎДАЦЬ ДАВЕР ЛЮДЗЕЙ»

З александрыйскай сцэны кіраўнік дзяржавы падзяліўся і іншымі важнымі думкамі. Ён прызнаўся, што 4 ліпеня заўсёды з'яўляецца цяжкім для Прэзідэнта з-за вялікай колькасці мерапрыемстваў. Трэцяга ліпеня ў Мінску адбыўся ваенны парад з нагоды 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. У той жа дзень беларускі лідар паляець у Астану, дзе нашу краіну прынялі ў ШАС. Дагэтуль працоўны графік Прэзідэнта быў вельмі насычаны сустрэчамі і мерапрыемствамі.

«Вяртаючыся дадому, я загадзя запланаваў, што павінен прызямліцца тут, бо на ўсходзе вельмі шмат назіпа-сіласа спраў, — патлумачыў Аляксандр Лукашэнка. — Адсюль у найбліжэйшыя часы буду працаваць, глядзець, як мы рыхтуемся да збору ўраджаю. Ураджай на полі — як ніколі. Я не памятаю такога года для аграпраў, як гэты. Пакулі. Бог адарыў нас найцудоўнейшым ураджаем. Праца будзе найцяжэйшая. Трэба глядзець, як тут, ва ўсходніх рэгіёнах, справяцца з гэтым людзі. І пасля гэтай нагрукі (насычанага працоўнага графіка. — «Зв.»), калі ты прыходзіш на сваю родную зямлю, ты як быццам акупаешся ў іншы свет. Гэта сапраўды не як быццам, а іншы свет! Ты прыходзіш да сваіх вытокаў, табе тут лепш, прасцей, і літаральна за суткі ты становішся здравым, моцным, як і раней у тых часах, калі ты хадзіў па гэтай зямлі, — ты вельмі хутка аднаўляешся».

Прэзідэнт падзяліўся, што яму найпроста выступаць перад зямлякамі. «Калі я думаю аб тым, што трэба прайсці да вас (а тут прысутнічае нямаля маіх зямлякоў, што ўтойваць, якія аб табе ведаюць усе, нават часам тое, чаго ты не ведаеш), — гэта самае складанае, — паведаміў ён. — Гэта самае складанае — прыйсці да вас, казаць тут нешта, выступаць, разумеючы, што тыя людзі, якія сядзяць у гэтым амфітэатры, думаюць аб табе рознае. І самае цяжкае тое, што ты ўспрымаеш гэта як нейкі напрок з вашага боку: што ты нешта недарабіў, нешта не зрабіў... А чаму? Я ведаю, што вы не адчувалі гэта. І не дай Бог вам, атрымаўшы ад кагосьці ўсё, што вы хацелі, потым не апраўдаць гэты давер — найцяжэйшае для чалавека. І калі мяне нядаўна спытаў журналіст з Расіі, што самае

цяжкае, я яму сказаў — апраўдаць давер людзей. Здавалася, за тры дзясяткі гадоў пара ўжо некаі закрасянецць, супакоіцца, але нічога падобнага. І гэта ўсё — адсюль, з гэтай зямлі: шанаваць людзей, дарыць ім шчасце, рабіць усё для таго, каб яны аб табе проста дрэнна не думалі».

Кіраўнік дзяржавы нагадаў, што на гэтай зямлі ён нарадзіўся. «Тут мая малая радзіма, тут я вучыўся, тут мае карані, — падкрэсліў беларускі лідар. — І калі ты, яшчэ раз паўтара, сюды вяртаешся, ты разумееш, што тут твая малая радзіма».

«СЯРЭДНІЯ ВЁСАЧКІ, МАЛЕНЬКІЯ НЕ ПАВІННЫ ЗАГІНУЦЬ»

Прэзідэнт прапанаваў беларусам, а таксама нашым блізкім суседзям з Расіі і Украіны, падумаць над яго прапановай аб куплі па невялікіх грошы ўчасткаў у так званых перспектывных вёсках. «Вы ведаеце, вёска ў нас выратавана, мы больш за паўтары тысячы будзем аграгарадкоў (яны ўжо вызначаны, дзе будуць), а ў нас засталіся сярэднія і зусім невялікія вёсачкі, дзе раней жыло шмат-шмат людзей, — канстатаваў кіраўнік дзяржавы. — У вёсцы, дзе і я жыў і хадзіў у школу. Сельскія гаспадаркі ўзбуйняюцца, а значыць і аграгарадкі будуць моцнымі. А што рабіць з тымі маленькімі вёсачкамі, як у нас Стараселле, Троіца? Гэта ж цудоўныя месцы, цудамесцы. Яны не павінны загінуць. Сярэднія вёсачкі, маленькія, яны не павінны загінуць. Хто іх адновіць, хто іх захавае? Мы з вамі».

Аляксандр Лукашэнка парэкамендаваў людзям, асабліва беларусам, сяліцца ў гэтых маленькіх і сярэдніх населеных пунктах. Звяртаючыся да гараджан, кіраўнік дзяржавы падкрэсліў, што менавіта яны павінны адрэагаваць гэтыя вёскі. «Няхай у вас там будзе лясцішка (гэта ж 40—50 сотак зямлі), — удакладніў ён. — Гэта немалы кавалек, у горадзе, каля горада гэта ўжо немагчыма. Там у найлепшым выпадку атрымаецца ўсяго шэсць сотак для гэтага данага ўчастка, а тут 40—50. З Оршы, Магілёва і нават Мінска я ведаю людзей, якія пасяліліся тут, у гэтых маленькіх вёсачках. Рабіце гэта цяпер — заўтра будзе позна. Рабіце, бо ў вас ёсць дзеці і яны павінны хадзіць басанож па зямлі. Хоць бы тады, калі яны ў горадзе закончаць школу і прыедуць сюды на канікулы. Заўтра гэтых участкаў не будзе, бо Беларусь стала ціхім, утульным і спакойным кутком для расіяў, украінцаў, якія жы-вучь побач і не толькі побач».

У сувязі з гэтым Аляксандр Лукашэнка прыгадаў сваю сустрэчу з масквічамі ў адной з беларускіх вёсак. У іх Прэзідэнт спытаў, навошта яны з сям'ёй кожны год прыязджаюць у беларускую вёску. Адказ быў наступным — «За цішынёй. Мы сябе спакойна тут адчуваем. Гэта патрэбна нам і нашым дзецям».

«Асабліва калі побач ёсць Трафімава крыніца, — дапоўніў Прэзідэнт. — І вы абавязкова, я вам проста рэкаменду, знайдзіце час не сёння, не заўтра (там натоўп, мне кажучы), як многія з Бранска, Смаленска, Пскова людзі, з поўначы Украіны (раней больш, цяпер зусім мала), з Польшчы, Літвы, Латвіі прыязджаюць туды для таго, каб агулнуча ў гэту крыніцу і для таго, каб быць здаровым. Гарантую — будзеце здаровымі».

Аляксандр Лукашэнка папрасіў прыслухацца да яго рэкамендацый і запрасіў беларусаў, а таксама паважа-ных гэсцей свята ў Александрый ў купальскую казку.

Вераніка КАНЮТА.

Шклоўскі раён.

ФАРБЫ КУПАЛЬСКАГА ФЭСТУ

Адгрымела прыгожае купальскае свята ў Александрый, засталася шмат уражанняў, якія прыемна будзе ўспамінаць да наступнага фестывалю. Бо на купальскай лугавіне за адзін дзень адбылося столькі падзей і сустрэч, што, напэўна, хапіла б на год, калі зрабіць іх асобнымі мерапрыемствамі. Адных канцэртаў прайшло каля 20. Калі сюды дадаць спартыўныя турніры і спаборніцтвы, прэзентацыі турыстычных маршрутаў, маладзёжныя праекты, мерапрыемствы, прысвечаныя юбілейным датам, можна лёгка збіцца з ліку. Мы ж нагадаем самыя ярскія моманты.

Энергетыка александрыйскай лугавіны

Вельмі ўражальным было адкрыццё купальскага свята «Александрый збірае сяброў», на якім творчыя дэлегацыі з усіх раёнаў Магілёўшчыны і рэгіёнаў краіны прадэманстравалі відэавыканне шэсцё. Яны прайшлі па канцэртнай сцэне прыгожыя, з усмешкамі, у арыгінальных строях з нацыянальнай сімволікай, сцягамі і кветкамі ў руках — гэта было незабыўна.

— Мы павінны берагчы як зрэнку вока здабыцкі нашых продкаў і перадаваць іх нашым нашчадкам, — сказаў у сваёй прамовае падчас адкрыцця старшыня аргкамітэта, намеснік Прэм'ер-міністра Рэспублікі Беларусь Ігар ПЕТРЫШЭНКА. — Нашы рэгіёны вельмі годна прадстаўляюць сябе і пашыраюць межы фестывалю, паколькі мы адзіная, дружная, непадзельная сям'я. На свята прыехала шмат гэсцей. Спададзёмся, што яны таксама падсілкуюцца моцнай энергетыкай нашай зямлі і будучы вяртацца сюды, і не толькі на Купалле.

Старшыня Магілёўскага аблвыканкама Анатоль ІСАЧАНКА павіншаваў усіх, хто прыехаў на фестываль, і ўрачыста аб'явіў аб яго адкрыцці. Пад гукі народных мелодый і спеваў вясёлае купальскае свята закружылася ў шумным гаманлівым віхуры, яго гукі панесліся далёка ўніз па Дняпры.

Сімвалаў у сёлетняга фестывалю было шмат: гэта і купальскі вянок, і Год яксці, і 80-годдзе вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, і 30 гадоў інстытуту прэзідэнцтва.

Эдуард Куклін прыехаў з Іркуцкай вобласці Усць-Ардынскай Бурацкай акругі. Вельмі быў уражаны маштабам мерапрыемства.

— Так шмат усяго ў адным месцы, што немагчыма ахапіць адразу, — падзяліўся ён эмоцыямі. — Вельмі рады, што прыехаў на ваша свята. Мне ўсё цікава, першы раз у Беларусі. Уражвае прырода, гісторыя ваша, тое, як вы яе шануеце. Людзі вельмі цікавыя. Здаецца, па-руску размаўляюць, але не так, як у Расіі. Хачу ўсім беларусам пажадаць блакітнага неба над галавой, усіх зямных дабrot і неабсяжнай акіяна любові і творчасці.

Не пахаджалі наведвальнікі, якія ў гэты дзень зазірнулі на пляцоўку падпріемства «Беллошты», дзе размясціўся дэсант ад Саюза пісьменнікаў Беларусі і «Выдавецкага дома «Звязда» на чале з дырэктарам — галоўным рэдактарам Алегам КАРЛЮКЕВІЧАМ. Можна было пазнаёміцца з пісьменнікамі, задаць ім пытанні і нават атрымаць кніжку з аўтаграфам з рук аўтара.

— Цудоўная атмасфера, вялікая колькасць людзей, і, хоць гэта не літаратурнае мерапрыемства, нашы чытачы міма не праходзяць, — падзяліўся пісьменнік Павел Гушынец, аўтар казак і зборніка апавяданняў для дзяцей «Дзючынка і кракадзіл». — Весе-ла атрымліваецца, калі дзючынку завуч так, як і маю геранію, — Соня. За пару гадзін іх падыходзіла некалькі. Аказваецца, сёння гэта вельмі папулярнае імя.

— «Выдавецкі дом «Звязда» што-год удзельнічае ў купальскім свяце, — адзначыла вядучы спецыяліст аддзела рэалізацыі Людміла ДРАЗДОВА. — Кожны год мы прывозім з сабой аўтараў з кнігамі. Сёння з намі Павел Гушынец, Дзмітрый Нікалаеў, Валянціна Драбшэўская, Жанна Міус. Мы заўсёды прадстаўляем навінкі «Выдавецкага дома «Звязда».

Сёлета ў нас шмат кніг, прысвечаных 80-годдзю вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. Плюс вялікі стэнд выставілі з кнігамі Уладзіміра Ліхадзедава — вядомага калекцыянера, знаўца гісторыі. Уся наша літаратура прадстаўлена ў шырокім асярдыменне.

Валянціна Драбшэўская прэзентавала адразу некалькі сваіх кніг: «Сакрэтна для дзючынак», «Сакрэтна для хлопчыкаў» і «13 пераўтварэнняў». Іх героі — сучасныя актыўныя дзеці, і тэмы цікавыя, карысныя для развіцця творчых здольнасцяў.

Старшыня Магілёўскага абласнога аддзялення Саюза пісьменнікаў Беларусі Аляксей Казека звяртае ўвагу на стэнд, прысвечаны тэме вайны.

— Мы не забываем, што гэта год 80-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, — падкрэсліў ён. — Паэма «Марыйка», якая прадстаўлена на стэндзе, з'яўляецца часткай маладзёжнага патрыятычнага праекта і аднайменнага спектакля «Песня роднай зямлі». Песні роднай зямлі бываюць розныя: купальскія і вясёлыя, як сёння, або журботныя і трагічныя, калі мы ўспамінаем тых, хто не вярнуўся з вайны. Усе песні разам — гэта і ёсць поўная песня нашай зямлі — гераічнай і незалежнай Беларусі.

Ад вянок да сямейных дрэў

Купальскіх вянок сёлета было на любы густ і памер. Месцы, дзе іх плялі, можна было распазнаць па паху лугавых кветак. Загадчыца сектара культуры і народнай творчасці слаўгарадскага Цэнтра культуры Галіна Максімава паведаміла, што за аснову бярэцка дзевяць траў, галоўная сярэд іх папараць. Прысутнічаюць у купальскім вянку рамонкі і валочка, каласы пшаніцы, каб год быў багаты.

Гуляць па выставе-кірмашы і глядзець на творчасць майстроў можна было бясцэнна. Адкрыццёў шмат. Валгаградская вобласць прывезла работы майстроў Кумыльжэнскага этнакультурнага казацкага цэнтра Кашаў-гара. Майстры ў народных строях. Звяртаю ўвагу на рожкі на галаўным уборах суразмоўніцы.

— Гэта касцюм замужняй жанчыны Галіна Казека, якія ўсміхаецца дырэктар цэнтра Алена Фісавая. — Яна насіла кічку з рожкамі ў знак таго, што ў яе ёсць дзеці. Калі без дзяцей — павойнік без рожак. Наогул, у нас у клубе болей чым 40 майстроў, на жаль, усіх не змаглі прывезці.

Майстар па абрэзкавай тэхніцы Марыя Філатава прывезла шыкоўныя поцілкі. На паміцц можна было купіць керамічную ляльку ў касцюме данскога казацтва другой паловы XVII стагоддзя.

Юрый Іванавіч, кіраўнік клуба майстроў Кумыльжэнскага этнакультурнага казацкага цэнтра, майстар па скураных вырабах, займаецца таксама ліццём. Дэманструе цікавыя сувеніры са шчытом.

Тыявал Шалогіна прывезла фэстываль «Залаты шчыт — казачы спас», — тлумачыць ён. — Гэта яго эмблема. Свята праходзіць у канцы ліпеня — запрашаем.

Майстрых і калужскага Дома народнай творчасці ў Александрый не ўпершыню, апошнія сем гадоў — пастаянныя ўдзельнікі купальскага свята.

— Наша дырэктар сёлета ўжо была ў Магілёве на канферэнцыі па народнай творчасці, — расказалі сяброўкі. — Прыехала пад вялікім уражаннем: атмасфера, казала, была неверагодная.

Майстры з Калугі прывезлі знакамітую хлуднеўскую цацку з гліны — брэнд Калужскай вобласці, якому ўжо 300 гадоў.

— Промысел бабін, — паведаміла суразмоўніца. — Захапілася творчасцю, калі дачку павяла ў гурток керамікі. Разам капалі гліну, ляпілі, пацху ўдзінлася і вось ужо 30 гадоў займаюся промыслам.

Хлуднеўскія цацкі — нахалт беларускіх лялек-абярэгаў. У аснове сямейнага дрэва — жанчына з дзіцем, дрэва жыцця — жанчына з чайшай. На галінах — таксама сімвалы — птушкі і... мядзведзі. Гэта абярэгі, якія адводзяць ад сям'і злыя думкі і праклёны. Майстрых дабавляюць і сучасныя сімвалы. Кажуць, што іх цацка жы-вае, ідзе ў нагу з часам.

Пензенскія майстры прывезлі знакамітую абашаўскую цацку, традыцыйны пензенскі сувенір. Прыехалі ўпершыню, прызналіся, што ў захапленні ад свята і выставы-кірмашу.

Беларускія сем'і са знакам яксці

На Купаллі ў Александрый заўсёды праходзіць ўзнагароджанне пераможцаў рэспубліканскага сямейнага сельскагаспадарчага праекта «Уладар сяла». Імёны шчасліўчыкаў гэтым разам агучыў старшыня аргкамітэта рэспубліканскага свята «Купалле» Ігар ПЕТРЫШЭНКА.

— У Беларусі маладзёгі сем'і ў прыярытэце, усё робіцца дзеля таго, каб яны жылі годна, — падкрэсліў ён у сваёй прамове.

Наогул, тых, хто прайграў, не было — кожная сям'я перамагла ў той ці іншай мініацыі. Грашовыя сертыфікаты, бытавую тэхніку, каштоўныя падарункі ўручалі міністр сельскай гаспадаркі і харчавання Анатоль Ліневіч і міністр адукацыі Андрэй Іванец.

— Нашы сем'і ўсе са знакам яксці, — павіншаваў удзельніцаў праекта

Сям'я Іны і Сяргея ТАРЭЛАК перамагла ў праекце «Уладар сяла — 2024»

— Столькі знакамітых майстроў у адным месцы наогул цяжка сабраць. Але ў Александрый атрымалася. Арганізацыя на высокім узроўні, — падкрэсліў яны.

Упершыню трапіла на купальскае свята Мехрыбан Садыхава з сонечнага Азербайджана. Яна — мастак-ювелір, прывезла для тутэйшых модніц завушніцы з нацыянальнымі азербайджанскімі ўзорамі. Дзяўчаты сцяной акупавалі яе столік.

— Адчуваю на купальскім свяце сябе як дома, — усміхаецца Мехрыбан. — Быццам трапіла ў родную атмасферу. Шыкоўныя уражанні ад свята, вельмі весела.

Максім Фядотаў з Новасібірска здзіўіў сваім хобі. Ён калекцыяніруе тканіны савецкага і ранейшага перыяду. Аказваецца, гэта вельмі папулярны занятак у Расіі. Для выставы-кірмашу ён прывёў некалькі відэаў паркало і саціну часоў СССР.

— Для Новасібірска я з'яўляюся адным з моцных калекцыянераў, — прызнаўся ён. — Тканін у мяне шмат, але рэдкіх — да 1900—1940 гадоў — на жаль, мала. Вельмі каштоўны паркаль перыяду 1950—1960 гадоў, фантастычна цікавы. За ім стаіць пляда таленавітых мастакоў. Цікавыя тканіны былі ўкраінскія, прыбалтыйскія. У мяне адна з вялікіх калекцый тканін Алімпіяды-80. Шукаю рэдкія ўзоры на аўцыцкіх, у бабале, якія ў савецкі час былі вельмі запалівыя.

Сёлетняя выстава-кірмаш сабрала майстроў з 22 рэгіёнаў Расіі, з усіх раёнаў Магілёўскай вобласці, рэгіёнаў Беларусі. Прысутнасць такога вялікага прадстаўніцтва майстроў — асабліва купальскага свята ў Александрый. І гэта заслуга Магілёўскага абласнога Цэнтра народнай творчасці і культурна-асветнай работы, вынік вялікай работы па захаванні народнай творчасці і традыцыйнай культуры, якую тут праводзяць у міжнародным маштабе.

першы сакратар ЦК БРСМ Аляксандр ЛУК'ЯНАУ. — І мы ўдзячны нашаму Прэзідэнту, бо без яго ўдзелу такія праекты былі б немагчымыя.

Конкурс «Уладар сяла» неверагодна прыгожы і відовішчны. Сёлета сем'і ўшанавалі пад акапанементам паветранага шоу ў выкананні магілёўскіх авіягараў. Самалёты кружылі над пляцоўкай, выпісваючы ў паветры неймаверныя па складанасці фігуры. Наогул, праект стартаваў у 2007 годзе ў Глыбоцкім раёне Віцебскай вобласці, у 2008-м ён быў падтрыманы ўсімі рэгіёнамі краіны, а з 2009 года атрымаў статус рэспубліканскага. Мерапрыемства садзейнічае замацаванню маладзёжнай сям'і ў вёсцы, па-вышае прэстыж сельскагаспадарчых прафесій, адраджае працоўныя дынастыі, папулярызуюе традыцыі беларускай вёскі, фарміруе здаровы лад жыцця ў маладзёжным асяроддзі.

Абсалютнымі пераможцамі сёлета стала сям'я Іны і Сяргея Тарэлак з аграгарадка Бацэвічы Клічаўскага раёна Магілёўскай вобласці. Яны прызналіся, што перамога для іх — прыемная нечаканасць, хця надзеі на яе не пакідалі.

— Заданні былі вельмі складаныя, але мы стараліся, — падзяліліся пераможцы. — Цудоўна, што ў нас ёсць такія конкурсы. Яны дапамагаюць зблізіцца. За час падрыхтоўкі мы шмат цікавага дэдаліся нават пра сябе. І сталі яшчэ больш згуртаваныя. Канкурэнты ў нас былі вельмі моцныя, і перамога дасталася далёка не проста. Дзякуй усім: і Клічаўскаму райвыканкаму, і райкаму БРСМ, у прыватнасці Юлію Комар, які вельмі нам дапамагла. Наогул, у нас у краіне вельмі моцна падтрымліваюць маладзёжныя сем'і. Мы як маладая сям'я атрымалі ад дзяржавы падтрымку на рэканструкцыю дома. Цяпер дзякуючы праекту — шмат розных каштоўных падарункаў. Мы шчаслівыя.

Нэлi ЗiГУЛЯ, фота аўтара.

Нябеснае і зямное

Добры старт

У Калінкавіцкім раёне правалі хрэсны ход на веласіпедзех у гонар Дня памяці святых Пятра і Фяўронні Мурамскіх — заступніцаў сямейнага шчасця і шлюбю.

Гэты асаблівы від сумеснай малітвы і паломніцтва па благаславенні епіскапа Тураўскага і Мазырскага Леаніда арганізавалі ў Калінкавіцкім раёне ў адзінаццаты раз. Па традыцыі ўдзельнікі хрэснага ходу адправіліся ў шлях ад будучага храма ў гонар святых Пятра і Фяўронні Мурамскіх, які цяпер узводзіцца ў Калінкавічах.

Усяго па дарогах на веласіпедзех паломнікам давялося пераадолець амаль 50 кіламетраў. Для сумеснай малітвы яны спыніліся ў аграгарадку Сырод у храме свяшчэннамучніка Аляксея Лельчыцкага, а пасля наведвалі для служэння малебну храм святаго велікамучніка Георгія Перамоганаосца ў аграгарадку Вялікія Аўцюкі. Удзельнікі хрэснага ходу

таксама ўшанавалі памяць герояў-вызваліцеляў, якія знайшлі вечны спачын на брацкіх пахаваннях каля Вялікіх Аўцюкоў Калінкавіцкага раёна. Апошнім пунктам на маршруце стала славуатасць Калінкавіцкага раёна — Свята-Раства-Багародзічны манастыр у аграгарадку Юравічы, дзе захоўваецца цудатворны абраз Божай Маці «Юравіцкая-Міласэрная».

Для ўдзельніцаў хрэснага ходу быў арганізаваны кірмаш народнай творчасці жыхароў найбліжэйшых вёсак. Прайшло выступленне калектыву Калінкавіцкай музычнай школы. Гэсцей запрасілі на манастырскую трапезу, а пасля правалі для іх аглядную экскурсію па святых месцы.

У гэтым годзе хрэсны ход аб'яднаў каля 250 чалавек. Яго падтрымалі адзіночныя ўдзельнікі і сямейныя пары з дзецямі з Калінкавіч, Мазыра, Гомеля, Лельчыч, Мінска і населеных пунктаў Калінкавіцкага раёна.

— Калі толькі пачыналі ідзю хрэснага ходу, удзельнічала менш дзесяці чалавек. Апошнія гады гэта богаўгодна справа аб'ядноўвае 250-300 чалавек з самых розных куткоў краіны, — распавёў настацель Калінкавіцкага храма святых Пятра і Фяўронні Мурамскіх, іерэй Сяргій КАРПОВІЧ.

Айцец Сяргій і яго жонка, матушка Аляксандра, і іх чацвёрта дзяцей каторы год застаюцца ідэйнымі натхняльнікамі для сям'ёў паломнікаў, якія штогод збіраюцца ў Калінкавічах з нагоды Дня памяці святых князёў Пятра і Фяўронні Мурамскіх.

— Цяпер самым малодшым удзельнікам нашага хрэснага ходу стаў малы, якому толькі споўніўся годзік: ехаў у дзіцячым утрымліваючым крошэ. Самастойна на сваім веласіпедзе хрэсны ход імкнулася пераадолець і наша малодшая дачка, якой шэсць годзікаў. Уво-

гуле, вельмі радуе, што хрэсны ход, агульнае малітва ў храмах і святых месцах людзей розных пакаленняў, цэлых сям'яў, становяцца такімі папулярнымі. Гэта вельмі яднае. Пасля паломніцтва працягваем шчырыя, добрыя стасункі, — дадаў настацель калінкавіцкага храма.

Іерэй Сяргій Карповіч падзяліўся, што гэта велавыпрабаванне для яго

асабіста выдалася цяжкім, сілы на маршруце яго ледзь не пакінулі, але вярнуўся пасля падтрымкі і натхнення ўсёй каманды паломнікаў.

— Хрэсны ход — асаблівы від сумеснай малітвы. Ён дазваляе папрацаваць, пацярпець назручнасці на карысць сваёй душы, — пераканана ўдзельніцаў паломніцтва.

Наталля КАПРЫЛЕНКА, фота Тураўскай епархіі БПЦ.